

Η ιστορία του πολυσυζητημένου neo-glam, post-punk rock musical «Hedwig and the angry inch» (Η Χέντγουικ και η οργισμένη ίντσα) ξεκίνησε στα drag clubs της Νέας Υόρκης. Το Φεβρουάριο του 1997 πρωτοπαρουσιάστηκε off off Broadway, στο Westbeth Theatre Center, κι ένα χρόνο μετά μετακόμισε off Broadway, στο Jane Street Theatre, όπου και γνώρισε μεγάλη επιτυχία για δύο συνεχόμενες χρονιές. Το 2001 ο συγγραφέας του έργου Τζον Κάμερον Μίτσελ, που είχε αναλάβει τον ρόλο του Χένσελ που έγινε Χέντγουικ, ανέλαβε την κινηματογραφική μεταφορά του –με ενδιαφέρον αποτέλεσμα, παρότι δεν είχε προηγούμενη εμπειρία. Τώρα η δραματική ιστορία ενός ανθρώπου που δεν μπόρεσε να πραγματώσει τη φύση του, παρουσιάζεται στο Club 22.

Στον κατάλληλο χώρο, το Club 22, η παράσταση έχει τη μορφή μιας ροκ συναυλίας, έτσι ώστε να αίρονται τα διαχωριστικά και η παράσταση να μην είναι απλώς μια «αναπαραγωγή» του θεατρικού έργου του Μίτσελ αλλά ένα, σαν αυθεντικό, προσωπικό και εξομολογητικό, σόου της τρανσέξουαλ Χέντγουικ.

Σύμφωνα με το έργο ο μικρός Χένσελ βιάστηκε από τον πατέρα του, με συνέπεια να διχαστεί για πάντα η σεξουαλικότητά του. Μεγαλώνοντας στο ανατολικό Βερολίνο της δεκαετίας του '80 άκουγε ροκ στο ραδιόφωνο, για λόγους ασφαλείας μέσα στο φούρνο, κι όταν ερωτεύτηκε έναν Αμερικανό στρατιωτικό, δέχθηκε να χειρουργηθεί για να παντρευτεί και να φύγει μαζί του στη γη της Ελευθερίας. Η εγχείρηση δεν πέτυχε ακριβώς, αφήνοντας στην Χέντγουικ τη σταθερή υπενθύμιση...μίας οργισμένης ίντσας.

Στο Κάνσας πια μαθαίνει για την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, συμβόλου της διχασμένης, ανικανοποίητης φύσης, και μόνη πια αρχίζει με την ροκ μπάντα της την μοναχική πορεία της στη μουσική και στο έρωτα. Ένας νεαρός που ερωτεύεται, ο Τόμι Γνώσις της κλέβει τα τραγούδια και τη δόξα. Η ανδρόγυνη Χέντγουικ, με τις περούκες, το έξαλλο μακιγιάζ και τα κοστούμια του glam rock στη μεγάλη του λάμψη (μέσα των '70'ς, όταν ο Ντέιβιντ Μπάουι δήλωνε bisexual και έπαιζε το Ziggy Stardust) τραγουδάει και αφηγείται μία σπαρακτική ιστορία μοναξιάς και προδοσίας, ενός ανθρώπου που καταδικάστηκε να ζει σ' ένα μεταξύ.

Τη διασκευή, τη σκηνοθεσία, και τον απαιτητικό ρόλο της Χέντγουικ ανέλαβε η Εβελίνα Παπούλια. Με τη βοήθεια δύο βιντεο-οθονών εικονοποιήθηκαν με χιούμορ τα προ της εγχείρησης χρόνια του Χένσελ (συμμετείχαν η Φωτεινή Μπαξεβάνη στον ρόλο της μητέρας του Χένσελ, ο Άκης Σακελλαρίου ως Αμερικανός στρατιωτικός και ο Χρήστος Ευθυμίου στο ρόλο του μοιραίου χειρουργού) αλλά και σκηνές της μετέπειτα, sex, drugs and rock 'n' roll, ζωής της. Σε ωραία σχέση με τους φωτισμούς, το σκηνικό της Εύας Ναθένα, δεν περιορίζεται απλώς στην εξέδρα της μπάντας αλλά και στους τοίχους του κλαμπ –γραπτά μηνύματα και συνθήματα, γυμνές κούκλες βιτρίνας σε φωτισμένο γυάλινο κουτιά κ.ο.κ.

Σ' αυτήν την υπόθεση η Εβελίνα Παπούλια καταθέτει όλο το πληθωρικό της ταλέντο –είναι μια από τις λίγες ηθοποιούς που έχουν αποδείξει ότι το μιούζικαλ μπορεί να ευτυχήσει στο ελληνικό θέατρο. Και δεν αναφέρομαι μόνο στις επιδόσεις της στο τραγούδι και την κίνηση, αλλά και στην δραματική αξία που προσέδωσε στο ρόλο της, αποφεύγοντας τον ευδιάκριτο κίνδυνο του ευτελισμού ή της γελοιοποίησής του.

Δίπλα της έχει δύο ταλαντούχους ηθοποιούς με υπέροχες φωνές: τον Κωνσταντίνο Παπαχρόνη στο ρόλο του Τόμι και την Μαρία Δημητράτου στο ρόλο του ανδρόγυνου Γιτζάκ. Την μπάντα αποτελούν ο Χρήστος Ζώης (ηλεκτρικό μπάσο), ο Μπάμπης Αμοργινός και ο Τάσος Δρόλιας (ηλεκτρική κιθάρα), ο Βασίλης Κοντοδήμος (πλήκτρα) και ο Πέτρος Μπαλτάσης (ντραμς).

Τους στίχους των τραγουδιών έγραψαν η Εβελίνα Παπούλια και ο Παναγιώτης Κράββας αλλά η ένταση του ήχου δεν επέτρεψε να ακουστούν καθαρά. Κάποιοι εξέφρασαν την αντίρρησή τους για το αν έπρεπε να μεταφραστούν οι αγγλικοί στίχοι στα ελληνικά, όπως και τις αμφιβολίες τους για την απήχηση της μουσικής της παράστασης στο ελληνικό κοινό. Αλλά το αν μια παράσταση θα βρει το κοινό της είναι πάντα ένα ζητούμενο, ένα δύσκολο στοίχημα που εν προκειμένω ευχόμαστε να κερδηθεί.

Λούλου στο Μέγαρο Μουσικής

Μια θαυμάσια σκηνοθεσία της όπερας του Άλμπαν Μπεργκ «Λούλου» παρακολουθήσαμε στην αίθουσα Τριάντη του Μεγάρου Μουσικής. Με υπέροχους φωτισμούς, σκηνές πλήθους, χρήση διάφανων επιφανειών που επέτρεπαν την παράλληλη δράση (όπως στη σκηνή του θεάτρου, που εδώ μεταμορφώθηκε σε καμπαρέ), ευφυή εκμετάλλευση των σκηνικών αντικείμενων που μεταμόρφωναν σε χρόνο dt το χώρο της σκηνής σε δραματικό χώρο του έργου, ο Γερμανός σκηνοθέτης Eike Gramss έστησε και κίνησε έναν ολόκληρο κόσμο που ενώ εκκινούσε από το παρακμιακό αστικό περιβάλλον του Μεσοπολέμου, εντέλει μίλησε καίρια για την life style παρακμή της δικής μας, μεταμοντερνιστικής εποχής. Στο ρόλο της Λούλου η Μαρίλις Πέτερσεν ήταν εξαιρετική, ζωντανή, ερωτική, μια λυρική τραγουδίστρια που είναι εξίσου σπουδαία ηθοποιός.